

פרשת ויקרא

העלוך לברכת והעלחת
רחמים בן רחל וב"ב
כל הברכות והישועות

© כל הזכויות שמורות

אהל פינחס

אבות ובנים

שע"י בית הכנסת "שמואל הנביא" לעדת התרגום רח' שמואל הנביא 55

את האב שלי!

סופר במדרש (ויקרא רבה ג'): אגריפס המלך ביקש להקריב ביום אחד אלף עולות. שלח ואמר לכהן גדול: "אל יקריב אדם היום חוץ ממני!" בא עני אחד ובידו שתי תורים. אמר לכהן: "הקרב את אלו?" אמר לו הכהן לעני: והלא המלך ציווני ואמר לי: אל יקריב אדם חוץ ממני היום! א"ל: אדוני כהן גדול! ארבעה אני צד בכל יום ואני מקריב שנים ומתפרנס משנים, אם אי אתה מקריבן אתה חותך פרנסתי! נטלן והקריבן. באותו הלילה נראה לו לאגריפס בחלום: "קרבן של עני קדמך!"

סח ואמר לכהן גדול: לא כך צויתך: אל יקריב אדם חוץ ממני היום!! השיב לו אותו כהן: אדוני המלך, בא עני אחד ובידו שתי תורים, אמר לי: הקרב אלי את אלו. אמרתי לו: המלך ציווני ואמר לי: אל יקריב אדם חוץ ממני היום! התחננן לפני ואמר: ארבעה אני צד בכל יום ואני מקריב שנים ומתפרנס משנים, אם אי אתה מקריב אתה חותך את פרנסתי, לא היה לי להקריבן!!

באותו הרגע הבין המלך כי לא הכמות היא זו שקובעת - "רחמנא ליבא בעי" ה' רוצה את הנפש! מיד אמר לו המלך: יפה עשית כל מה שעשית!

לכן נשתדל את הלב במעשינו!

לע"נ חיים אורי בן דליה ז"ל

אדם הזהיר בממוץ שאינו שלו לא יכשל לעולם... בדבר זה. לאדם כזה יש שמירה משמים...

מלוה היה גובה ריבית מאת לוויים עניים כפליים ממה שהיה גובה מלוויים עשירים. אמרו לו: שמא משוא-פנים יש לפניך בעסקי-ממונות? החזיר המלוה: לא משוא-פנים יש כאן, חשבון יש כאן. עשיר, הואיל ופרעונו ברי,

אינו משלם ריבית אלא לפי מניין הימים; עני, הואיל ופרעונו מסופק ואני דואג לו כל הלילה, דין הוא שישלם ריבית גם לפי מניין הלילות.

מילי דבדיחוחא

מעשה שהיה

רבי שמואל די מודינא שימש כאחד מגדולי רבני טורקיה. הוא היה נוהג לצאת בכל ערב שבת לשוק כדי לזרז את היהודים בעלי החנויות לסגור את חנויותיהם. שמרוב רצונם למכור את שנשאר באמתחתם לא יגיעו חלילה לחילול שבת ויספיקו להתארגן לקראת "קבלת שבת" בבית הכנסת. גוי אחד שהיה בעליו של הדוכן לממכר פירות, כעס על הרב היהודי שמזרז את הקונים לעזוב ולשוב לביתם, ומשום כך זמם להתנכל לרב בהזדמנות הראשונה שיוכל... בערב שבת אחת, כאשר הגיע הרב כדרכו אל השוק, יצא הגוי לקראתו כשבידו אלת ברזל כבדה. הוא ניגש אל מאחורי הצדיק ובתנועה חזקה ומהירה הניף את האלה מעל לראשו במטרה להנחיתה ולהורגו נפש. והנה כעשרה סנטימטרים מעל לראשו של הרב נבלמה לפתע ידו של הגוי - יבשה ונשארה מונפת אל על וכל גופו קפא על עומדו מבלי יכולת להזיזו! הרב סיים את מלאכתו ורץ להתכונן לשבת. כאשר אחר הגוי לשוב לביתו, נודעו מעלליו לבני ביתו של הגוי. מיהרו אלו לבכות ולהתחנן לפני רבי שמואל שיחוס על אביהם ויסיר ממנו את המכה הרעה הזו.

הסכים רבי שמואל בתנאי שמהיום והלאה לא יגע לרעה באף יהודי. כשהסכים הגוי שבה ידו כבראשונה וחזר להזיז את אבריו!...

מידת חסד - סיימת לקרוא העבר לחבר

- לרפואה שלימה סוגי שולמית בת חרדה
- לעילוי נשמת יוסף בן רחל
- לעילוי נשמת יצחק בן מרים
- לעילוי נשמת אפרים אליהו בן מרים
- לברכת והעלחת יוסף נקי בן שרה וב"ב

מחנה או כעס?

"כי כל השאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה" **א**ר פעם הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל שעמד בראש ישיבת פורת יוסף: לא בכדי הופרשו דבש ושאר מן המזבח. התורה מלמדת אותנו מהי ההנהגה הנכונה הנדרשת מהאדם. "שאר" מרמז על מידת הכעס, ואילו "דבש" מסמל שמחה והארת פנים. ישנם אנשים שכל הזמן נסוכה על פניהם הבעת כעס. מידה זו איננה נכונה כלל וכלל, שהרי על האדם להאיר ולהסביר פנים לסובבים אותו. לעומת זאת ישנם אנשים שכל הזמן שמחים ומקלים ראש בכל דבר. גם מידה זו אינה נכונה שהרי פעמים על האדם לכעוס כגון: כדי להחזיר את בניו לדרך המוטב או כשרואה עוברי עבירה וכדומה... וזה מה שמרמז בפסוק:

"כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשר לה"

שני המידות הללו בהקצנה אינם ההנהגה הרצויה לפני ה'

הרמב"ם כותב: "תכלית הידיעה היא -

לדעת שאינך יודע" פירושי: שאם אדם הושב שהוא יודע הכל - לעולם הוא לא ילמד.

אלה פרה

"אדם כי יקריב מקם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנותם" **מפני מה נבחרו הבהמות לקרבנות? ולא החיות?**

- 1- הבהמות נמצאות במקום יישוב והקב"ה לא הטריח את האדם לתור אחר חיות ביערות ובמדבריות.
- 2- הבהמה תמיד נרדפת ואילו החיה תמיד רודפת. ונאמר בקהלת (ג',ט'): "והאלוקים יבקש את נרדף".
- 3- אמר רבנו יוסף חיים - ה"בן איש חי": הטעם השלישי הוא הטעם העיקרי: לחיה יש מידה רעה של עזות וגסות הרוח, מה שאינו מצוי אצל הבהמה.

כאלו ביום יום, אנו משתמשים במילה "קרבן" ע"פ רוב הכוונה היא שלילית ("נפל קרבן למשה" - ניצלו אותו).

אבל המילה "קורבן" **בתורה היא - קירבה**, כיוון שהקרבן מקרב בין עם ישראל לקב"ה... לכן הוא נקרא בשם "קרבן". בתורה, הקרבן הוא ביטוי לדבר חיובי, להתקרבות, ולכן הוא נקרא "קרבן".

משל ונמשל

"ושחט את בן הבקר לפני ה'" שאל המגיד מדובנא: "מדוע לא נאמר בקורבן בן בקר לשון "הקרבה"? אלא תירץ המגיד ניתן להבין זאת על פי משל: עשיר אחד עסק לפרנסתו במסחר. הוא היה שולח שליחים עם סחורות, אלו, היו משתדלים במכירתם ושיבים אליו עם הרווח. פעם אחד לקחו השליחים סחורה רבה בשווי שלושים אלף זהובים אלא שפשעו בשמירתה והסחורה נגנבה מהם. התביישו השליחים לשוב אל העשיר - כיוון שפחדו מתגובתו. על כן באו אליו בבושת פנים ומתוך בכיות ותחינות שיסלח להם ואף הציעו לפצות אותו על הנזק הרב שנגרם לו. הצטער העשיר על ההפסד, הוא ידע שאין ביכולתם לשלם את מלוא הסכום על כך התפשר איתם שישלמו לו אחוז אחד משווי הסחורה, במקום שלושים אלף זהובים שלוש מאות זהובים, מכיוון שגם הסכום הזה היה גדול עליהם, העשיר התפשר לפריסה של תשלומים - שלושה זהובים בכל שבוע. אחד השליחים היה עני מרוד והנה קרה שבשבוע אחד לא השיגה ידו אלא רק שני זהובים. ניגש האיש אל המעביד ובכה כדי שימחול לו על שלא השיג הפעם. תוך התחייבות שבשבוע הבא בעזרת השם ישלם את ההפרש. ואכן, קיבל העשיר את הכסף במאור פנים. לעומתו שליח אחר שהיה בעל יכולת, שילם כל פעם בשמחה ארבע זהובים אך הנה דווקא את כספו של זה קיבל העשיר בפנים זועפות. "מדוע הנך מחמיץ פנים דווקא לזה שמשלם מעבר למה שצריך?!" שאלו את העשיר "את כספו של זה ששילם פחות קיבלת במאור פנים ואלו את כספו של זה ששילם יותר אתה מקבל בפנים זועפות?!"

השיב להם העשיר: "תשלום זה שהם משלמים לי, לא יפצה אותי על הנזק שנגרם. כל שכרי מתשלום זה הוא, הבושה שהם חשים מכך שהתשלום בתפקידם. לפחות אני מקווה כי בעתיד יזכרו את הבושה וישתדלו בעבודתם יותר... אדם זה ששילם לי פחות ממה שהתחייב בושתו גדולה ועל כן אני סמוך ובטוח כי יזכור זאת להבא וישמור כראוי על הסחורות. ואילו השני עלול עוד להתגאות בכך שהוא משלם יותר מכפי שנדרש..."

אדם שמביא קורבן לה' אין הוא נחשב אצל הקב"ה לעיקר, אלא העיקר הוא הסליחה שיסלח לו על כך שליבו נשבר ונדכה. על כן מי שאין ידו משגת להביא בן בקר אלא מביא כבש או איל הרי הוא בבושה גדולה. בושה זו תזרז אותו לעתיד לבוא שלא יחטא עוד. לא כן מי שמביא שור גדול הוא מתגאה בלבו ואומר: "העשרתי את קוני!" הוא שב מן המזבח בלב שמח, לא זאת בלבד שלא יזהר במעשיו, עוד עלול הוא לחזור ולחטוא... לכן לא נאמרה לשון "הקרבה" בשור כי לשון "הקרבה" מורה על כך שהוא מתקרב אל ה' **ולא כך הדבר במי שבא להקריב שמח וטוב לב!...**

לימוד אבות ובנים

לתרומות 052-7656075

